

РЕШЕНИЕ

№ 6005

гр. София, 22.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5848** по описа за **2021** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Образувано е по касационна жалба на Г. С. К., чрез адвокат М. срещу Решение /без номер/ от 21.05.2021 г. по нахд № 12052/2020 г. по описа на СРС, НО, 13 с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 20 – 4332-014147г., издадено от началника на група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора за нарушение по чл. 174, ал. 3, предл. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание “лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца” и „глоба” в размер на 2000 лева, на основание чл. 183, ал.1, т. 1 пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лв., за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от с.з., за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, на основание чл. 183, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е наложено наказание „глоба“, в размер на 10 лева.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е неправилно. Инвокирани са доводи, че не е доказано по безспорен и категоричен начин, че описаното в НП административно нарушение е извършено. Искането до съда е да постанови решение, с което да се отменят обжалваното решение и потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание, касаторът редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът не ангажира становище по делото.

Заклучение за неоснователност на жалбата дава представителят на Софийска градска прокуратура.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитани са свидетели. Първоинстанционният съд е приел, че на 09.08.2020 г., около 04:05 ч., в [населено място], касаторът е управлявал лек автомобил, марка „Ф. голф“ [рег.номер на МПС] , собственост на С. К., по [улица]от[жк]към [улица]и в района на бензиностанция „Петрол“, касаторът е отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство – алкотест „Дрегер 7510+“ с № 0210 и е издаден талон за медицинско изследване, бланков № 080104 за ВМА. Установеното е прието за нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Освен това е бил без контролен талон към СУМПС и без полица за задължителна гражданска отговорност.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че описаното в НП административно нарушение наистина е извършено, поради което е потвърдил оспореното НП.

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелството, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка, въз основа на задълбочено и подробно изследване и анализ на свидетелските показания и приложените писмени доказателства, които потвърждават фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са изводите на СРС, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени от компетентен орган. АУАН съдържа всички изискуеми съгласно чл. 42 ЗАНН реквизити: посочени са фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН е посочена нормата, която е нарушена – чл. 174, ал.3 от ЗДвП: „Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 2 години и глоба 2000 лв.“

В разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП между двете предложения е използван съюзът „или“. Предвидено е да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършен тест с техническо средство или неизпълнението на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта. Изрично в НП е посочено, че касатора е нарушил чл. 174, ал. 3, предл. 1 ЗДвП и тази хипотеза е

доказана от събраните свидетелски показания и писмени доказателства. За възникване на отговорността по чл.174, ал.3, предл.1 ЗДвП не е необходимо да е реализиран кумулативно и съставът по чл.174, ал.3, предл.2 ЗДвП – водачът да не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му. В конкретния случай безспорно се установява, че касатора е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества - алкотест „Дрегер 7510 +“ с № 0210. Наказание му е наложено за реализиран административнонаказателен състав по чл.174, ал.3, предл.1 ЗДвП, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП, нарушителя е разбрал ясно в извършването на какво нарушение е обвинен и е реализирал надлежно и адекватно защитата си срещу издаденото наказателно постановление.

Настоящата инстанция счита, че решението на СРС в частта на установеното нарушение на разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП за правилно и законосъобразно. Следва да се има предвид, че съгласно същата водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него. За неизпълнение на посоченото задължение е предвидена санкция, регламентирана в чл.183, ал.1, т.1 ЗДвП, съгласно която водач, който не носи определените документи - свидетелство за управление, контролен талон и свидетелство за регистрация на управляваното моторно превозно средство, се наказва с глоба в размер на 10,00 лв.

С нормата на чл. 100, ал. 1, т. 3 от ЗДвП се регламентира задължение за водачите на МПС да носят документ за сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за моторното превозно средство, което управлява и за тегленото от него ремарке. За неизпълнение на предписаното задължение от страна на К. правилно е била ангажирана отговорността с налагането на „глоба“ на основание чл. 183, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

Не са налице наведените касационни основания – неправилно прилагане на закона.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА /без номер/ от 21.05.2021 г. по нахд № 12052/2020 г. по описа на СРС, НО, 13 с-в.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.

